

Teoretická část diplomové práce – posudek vedoucího

Jméno a příjmení studenta: Klára Ambrůzová

Název práce: *Současná figurální kresba*

Posudek:

Jako vedoucí práce jsem postaven před nelehký úkol – vyjádřit se k textu, jehož finální podobu jsem dostal do rukou již bez možnosti doporučit případné úpravy. Mohu tak jen litovat, že se Kláře Ambrůzové nepodařilo vyhnout formálním potížím, ať už se týkají nedostatečné jazykové korekce (zůstalo relativně velké množství překlepů) nebo grafické úpravy, v níž zarazí například plynulý běh textu bez řazení nových kapitol na novou stranu nebo „rozpadlý“ poznámkový aparát, který sice na konci textu je, ale v textu samotném k němu chybí odkazy. Nedostatky obsahuje i seznam použité literatury, kde je vedle sebe použito více různých způsobů zapisování bibliografických údajů.

S těmito formálními nedostatky bohužel do jisté míry souvisí i obsahová stránka práce. Původní záměr, zabývat se v textu ženami-kreslířkami, které spojuje fakt, že jejich životní partneři jsou či byli rovněž umělci, se postupně posunul k obecnějšímu zaměření na médium kresby v tvorbě několika vybraných umělkyní. Klára Ambrůzová se rozhodla nastínit v práci vývoj média kresby na pozadí širšího rámce vývoje českého umění a jeho provozu po roce 1945. Historickému zaměření práce odpovídá i členění jednotlivých kapitol, které rozdělují poválečný vývoj českého umění do tří úseků. V každém z nich je pak pozornost věnována jak obecnému rámci, tak tvorbě konkrétních autorek.

Výsledná podoba textu, v němž se jen minimálně odkazuje k použitým zdrojům, má charakter eseje, v níž Klára Ambrůzová rozvíjí nutně selektivní pohled na vývoj českého umění po roce 1945. Samotný způsob tohoto rychlého běhu časem není nezajímavý a v subjektivní optice, již vývoj českého umění Klára Ambrůzová nahlíží, nacházím svébytnou poetiku. Problém je ovšem v tom, že zde nakonec nacházíme jen relativně málo adresných úvah věnovaných kresbě samotné a jednotlivé medailony se s nastíněným pozadím propojují jen omezeně.

Další věcí je, že sledování vývoje „staršího“ umění a tvorby několika jeho představitelů, mělo vytvořit určitý referenční rámec pro uvažování o kresbě současné, respektive o tom, do jaké míry generace nejmladších autorek, jimiž se Klára Ambrůzová v práci zabývá, navazuje na historický odkaz, rozvíjí témata, která byla v minulosti nastolena, či zapadá do paradigmat, jež se v minulosti vyrýsovala (například v práci zmíněné členění na existenciální, fantazijní a konceptuální kresbu). Medailony Evy Kořátkové, Anežky Hoškové, Veroniky Vlkové a Kateřiny Burgertové jsou bohužel příliš stručné (snad psané z příliš malého odstupu) na to, aby v nich mohlo dojít k nějaké závažnější analýze nebo srovnání, jež by je propojilo se zbytkem textu.

Ne zcela šťastné je na teoretické části Kláry Ambrůzové oscilování mezi ich-formou, kdy autorka zdůrazňuje subjektivní motivaci pro práci s tímto tématem (sama se kresbou intenzivně zabývá většinu svého studia), a zdánlivě neutrálním popisem historických událostí. Obávám se ale, že nakonec tu není dost ani jednoho – na to, aby měla práce větší teoretickou váhu, obsahuje příliš málo konkrétních údajů (a tady se ukazuje i problém s absencemi citací a odkazů k existujícímu odbornému

diskurzu), není tu však nakonec ani dostatečně jasně artikulovaná osobní motivace – ať už ve smyslu výběru právě té či oné autorky, nebo v rozvinutí analýzy něčí práce směrem k vlastní tvorbě.

V souhrnu na mě působí text Kláry Ambrůzové „unaveně“. Téma není uchopeno dostatečně silně, po cestě opakovaně zapomínáme na to, k jakému vlastně míříme v cíli. Dojem bohužel nenapraví ani zmíněná formální stránka práce.

Návrh hodnocení: Diplomovou práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení C.

Vypracoval: Mgr. Jan Zálešák, Ph.D.

Datum: 31. 1. 2011

Podpis:

Handwritten signature of Jan Zálešák, consisting of the letters 'Jan' in a cursive script followed by a long horizontal stroke that curves downwards at the end.